

zoek is, concludeer ik. We besluiten dat het verantwoord is om de riemen van het bezoek gelijk helemaal af te doen. De honden kennen elkaar immers goed en omdat Kiran en Dezi al binnen in huis zijn, vrees ik geen territoriumagressie bij mijn honden. Als het bezoek er klaar voor is, doe ik de kamerdeur open en zeg tegen de viervoetige bewoners: "Ga maar kijken, Dezi en Kiran zijn er." Kyra en Scarlet stormen de kamer uit de hal in en even is het een wirwar van hondelijven om ons heen. Wij lopen de kamer in en worden bijna omver gelopen door Kiran. Hij is soms wat onhandig. Voor we een drankje nemen, gaan mijn vriendin en ik zitten om de honden wat rustiger te laten worden. Dat werkt. Kiran en Dezi nestelen zich dicht bij mijn vriendin en Kyra gaat op haar bedje liggen. Scarlet vraagt om de tuin in te gaan. Het is wat koeler vandaag en daarom staat de tuindeur niet open. Ik laat Scarlet naar buiten en zie dat ze wat gaat rondsnuffelen. Ze blijft vrij lang buiten en als ze weer binnen is, trekt ze zich wat terug van de andere honden. Kiran en vooral Dezi zijn inmiddels de kamer aan het verkennen. Kyra kijkt het eens aan vanaf haar hondenbed. Scarlet blijft onder de tafel zitten. Dat geeft haar blijkbaar een veilig gevoel. De sfeer is ontspannen en mijn vriendin en ik bespreken de dorpsroddels.

Opeens schrik ik me te pletter. Een enorm gekef van twee honden. We zien dat Scarlet en Dezi elkaar in de haren vliegen. Dat gaat gepaard met vreselijk veel lawaai. Ze bewegen daarbij zo vlug, dat het niet te volgen is. Daar zie ik in een flits Scarlet op haar rug draaien. Een teken van overgave, weet ik, einde van het gevecht, maar voor ik er erg in heb, is ze alweer overeind gekomen en staat nu half over Dezi heen. Is het een uit de hand gelopen stoeipartij, of zouden ze elkaar echt gaan bijten? Zoals zij tekeer gaan, heb ik niet eerder meegemaakt. De gedachte aan twee honden met hechtingen en een antibioticaspuit schiet door me heen. Ongelooflijk dat die twee die zo goed met elkaar in het bos kunnen wandelen, nu zo'n ruzie maken. Van de schrik heb ik slappe benen, merk ik als ik opspring om

Tegen beter weten in probeer ik nog om een wat lager hangende tak van de boom vast te houden en intussen mijn voet op zo'n uitstekende boomwortel te zetten. Ik hang als het ware aan de tak. Hij is daar sterk genoeg voor. Mijn voet blijft staan. Voorzichtig zet ik mijn andere voet erbij. Nu moet ik langzaam de tak iets hoger vastpakken. Ook dat lukt, stukje bij beetje, maar ik ben nog lang niet bij het hol. Ik zie een andere 'boomworteltraprede' om mijn voeten op te zetten. Het lukt. Ik roep Scarlet nog maar eens, maar hoor niets van haar en zie haar ook niet verschijnen. Wat nu? Er is geen boomwortel meer waar ik mijn voeten op kan zetten. Ik blijf nog even zo hangen, mijn handen om de boomtak en mijn voeten op een boomwortel, nadenkend over mijn volgende stap in deze reddingspoging van 'mijn' hondje. Dat het een reddingspoging is, wordt steeds duidelijker. Ik zie al water naar binnen stromen het hol in. Ik weet nog net niet in paniek te raken, maar mijn hart klopt in mijn keel van angst als ik bedenken wat er kan gebeuren. Als ze maar niet verdrinkt.

Omdat ik inzie dat ik zo niet verder kom, stap ik voorzichtig terug op dezelfde manier waarop ik naar boven gekomen ben. Kort daarna sta ik weer op het pad. Ik kan dit niet alleen.

Als ik met de honden ga wandelen, neem ik altijd mijn mobiel mee. Niet om er de hele wandeling op te kijken, maar voor als ik gebeld word, of als ik zelf iemand moet bellen wanneer dit niet kan wachten. Daar moet ik nu gebruik van maken. Wie, of welke instantie kan mij helpen? Wat is er nodig? Het hol moet groter gemaakt worden om toegang tot Scarlet te krijgen en er weer water uit te laten stromen. Daarvoor moet gegraven worden, maar niemand kan er zo bij met graafgereedschap. Dan kan het alleen met zo'n kleine graafmachine met een graafarm. Die kan via de paden wel hier komen. Ik denk dat de gemeente of de brandweer wel zo'n machine heeft. Maar zouden ze dat willen inzetten in deze omstandigheden om een hond te redden? En kunnen ze er op tijd zijn? Ik neem de gok en bel de gemeente. Gelukkig zit mijn mobiel in mijn binnen-

zak, tegen de regen beschermd door een lading hondenpoepzakjes. Toch goed dat het verplicht is om in het dorp de poep van je hond op te ruimen en dat daar zakjes voor uitgegeven worden.

Als ik de gemeenteambtenaar aan de telefoon heb, kan ik mijn emoties niet in bedwang houden. Ik vertel, al snotterend van de spanning, met horten en stoten wat er gebeurd is en dat er nú hulp moet komen. Aan het eind van mijn verhaal breng ik mijn angst onder woorden: “Ik ben bang dat mijn hond levend begraven wordt! Of verdrinkt!”

De ambtenaar zegt mijn zorgen te begrijpen, vertelt dat de gemeente een graafmachientje heeft en probeert mij wat gerust te stellen. Vraagt of ik zeker weet dat mijn hond in dat hol zit. “Dat moet wel” reageer ik terwijl een nieuwe huilbui begint. De ambtenaar zegt dat hij even moet overleggen. Of ik aan de lijn wil blijven.

Ik word doorverbonden met een andere ambtenaar. Hij stelt zich voor als hoofd van een afdeling. Opnieuw doe ik mijn verhaal. Gelukkig is de gemeente bereid om mee te werken. De ambtenaar checkt waar het vossenhol zich precies bevindt en belooft dat er zo snel mogelijk hulp komt.

Opeens lijkt de tijd te kruipen. Steeds kijk ik op mijn mobiel hoe laat het is, maar de minuten wisselen elkaar tergend langzaam af. Ik merk dat ik koud geworden ben en loop voorzichtig wat heen en weer op het glibberige pad. Kyra loopt met me mee, zich regelmatig tevergeefs uitschuddend. Zo veel regen! En het onweert ook nog steeds.

Dan hoor ik een motor. Even later verschijnt er een graafmachine met twee mannen om de hoek van het pad. Mijn hart maakt een sprongetje van opluchting en ik krijg weer wat hoop op een goede afloop. Eén van de mannen komt naar mij toe en vraagt mij precies de ingang van het hol aan te wijzen. Als hij deze ziet, positioneert de andere man op zijn aanwijzingen de graafmachine zo, dat deze modder kan weggraven van de onderkant van de ingang. De mannen gaan aan het werk, zo secuur mogelijk om geen instorting van